

Ministerium som Indenrigsminister, og skjøndt der paa disse Punkter ikke har været nogen Uoverensstemmelse, saa vil man dog ikke efter sædvanlig Sprogbrug kunne sige, at det er det nuværende Ministerium, der har gjort Dette eller Hint, naar det er gjort af en nuværende Minister i en Periode, da han ikke var Medlem af det nuværende Ministerium. Men, som sagt, det forekommer mig, at Udgangspunktet i denne Sag maa være de Love, som bleve vedtagne for de militære Lønninger i 1867—68, og dernæst de Revisionslove, som bleve vedtagne i 1870—71. Og naar altsaa det ærede Medlem som det første Uoverensstemmelsespunkt fandt, at der skulde være en bestemt Strid med det nærværende Ministerium om Nødvendigheden af den nuværende Organisation, og at Forholdet kunde være blevet et ganske andet, dersom der var blevet nedsat en parlamentarisk Kommission, saa kunde jeg for mit Vedkommende næsten fristes til at beklage, at den parlamentariske Kommission ikke dengang kom i Stand, thi hvis saa var, er jeg temmelig sikker paa, at det ærede Medlem ikke gennem dens Forhandlinger skulde kunne levere noget virkeligt Bevis for, at en yderligere Indskrænkning end den, der har fundet Sted i vore Embedsforhold, skulde kunne gennemføres uden Skade for de offentlige Interesser, der skulde varetages gennem de offentlige Embedsmænd. Der har fundet, navnlig i een Retning, nemlig med Hensyn til Ministerierne, en meget vidt gaende Indskrænkning Sted, Det er endog et stort Spørgsmaal, om ikke denne Indskrænkning er gaaet for vidt. Men hvormed Alting er, det er en underlig Overtro, som synes at fæste sig til dette Ord: parlamentarisk Kommission, thi have de ærede Medlemmer ikke i Virkeligheden Aar ud og Aar ind siddet i parlamentariske Kommissioner og drøftet disse Spørgsmaal? Gave ikke de ærede Medlemmer, der i Udvalg have behandlet de af Regjeringen forelagte Lønningslovsforslag, havt Vilighed til at drøfte Alt, hvad den parlamentariske Kommission kunde have drøftet, til at forlange alle de Dplysninger, som kunde bringes til Bæje, og til at bringe alle de Synspunkter frem, hvorunder de forskjellige Spørgsmaal kunde ses, og tror man virkelig, at Resultatet var blevet et andet, fordi Udvalget havde faaet et andet Navn, fordi det var blevet sammensat ikke som Udvalg, der skulde behandle disse forskjellige Lønningslove, men var blevet kaldet en parlamentarisk Kommission? De Mænd, der kunde vælges, bleve dog de samme, det vilde være de samme Midler, hvormed de arbejdede, og de samme Kræfter, der vare til Raadighed. Der har altsaa været al den Velighed til disse Spørgsmaals Overveelse, som kunde ønskes, og jeg ser ikke rettere, end at naar en Sag efter gjentagne Gange at være forhandlet i Udvalg og i Thingene, omfjæder er kommen til Afslutning gennem Lovgivningsmagten, saa er man ikke berettiget til at sige, at der paa det Punkt har

viist sig en principiel Uoverensstemmelse mellem Regjeringen og Repræsentationen. Det var det første Punkt, hvor der skulde være en principiel Uoverensstemmelse. Det andet Punkt, hvor der efter det ærede Medlems Formening var principiel Uoverensstemmelse mellem Folkethinget og Regjeringen, skulde være med Hensyn til Spørgsmaalet om det, vi pleie at kalde Sædtilsagsformen. Der er det dog atter besynderligt at tale om Uoverensstemmelse, naar Lovgivningsmagten, deriblandt Folkethinget, har vedtaget den Forandring, hvorom der er Spørgsmaal. Hvor er egentlig Afslutningen af Forhandlingerne og hvor er Bedømmelsen af, hvad der er Thingets Mening, dersom den ikke maa søges i den endelige Afstemning, dersom den skal søges i tidligere Afstemninger, som ere frafaldne, dersom den skal søges i Anskuelser, udtalte af enkelte Medlemmer under tidligere Forhandlinger? Seg skulde tro, at det ærede Medlem selv har stemt for Lønningslovene i den Form, hvori de ere blevne endelig vedtagne. Er det ikke det endelige Udtryk for Thingets Villie, som man maa holde sig til, maa ikke Spørgsmaalet om Uoverensstemmelse og Uoverensstemmelse bedømmes efter den Rigsdagsvillie, der har faaet sit endelige Udtryk i Lovene? Og hvad nu Realiteten i dette Spørgsmaal angaar, skulde jeg dog virkelig tro, at det Materiale, som nu foreligger, i Forbindelse med den Erfaring, som vi have gjort, viser, at det ikke var nogen naturlig Bei, som Kongeriget Lovgivningsmagt for henvend en Snes Aar siden slog ind paa. Jeg havde troet, at man nu vilde se, at der vel kan være en virkelig Dyrtid og altsaa en deraf følgende Vanfølsomhed og Nød i forskjellige Retninger, hvorpaa der til en vis Grad kan raades Bød ved at vælge den Form for midlertidige Tilleg, som blev benyttet den Gang — thi man skal i sin Kritik og Dom over tidligere Lovforanstaltninger aldrig, fordi man ikke finder de valgte Former at være de heldigste, erklære dem for absolut uheldige; det kan altsaa gjerne være, at der kan være en Dyrtidsform, i hvilken man kan holde sig til Sædtilsaget — men man burde allerede den Gang have erkjendt — og jeg tror, at i det Mindste de Mænd, der foreløbig bearbejdede Sagen, erkjendte det — at der var 2 Rækker af Momenter, som her kunde komme i Betragtning. Den ene var disse spiselige og drifkelige Livsforpønheder, om jeg maa bruge det Udtryk, til hvilke man nærmest tog Hensyn i sin Beregning over, hvad et enkelt Menneffe behøver for at opholde Livet, og hvori der i et vist Aar, nemlig for 18 Aar siden, indtraadte en saadan pludselig Stigning, at man maatte sige, at det var en Dyrtid, som ikke kunde vedblive. Ved Siden deraf er der en Række af Fornødheder, som i Menneffets Budget spiller en ligesaa stor Rolle, men med Hensyn til hvilken der ikke lettelig — i alt Fald tænkte man sig det ikke den Gang — kan indtræde et saa pludseligt Spring